

[Madsen-Mygdal.]

nok, hvor de er? Men det er jo det, Ministeren ikke tør.

Den højtærede Minister var synlig opihidset ved den Tanke, at Jord i offentligt Eje skulde overlades private til Grundskyldværdien; den vilde bare gaa ind i Spekulationen, som Ministeren udtrykte sig. Men det har jeg eller nogen anden aldeles ikke foreslaaet. Jeg mener, at hvis de Forslag, her foreligger, bliver gennemført, saa vil Staten, der erhverver Jord til Skattevurderingsbeløbet, erhverve denne Jord paa ganske uretmæssig Maade, og saa maa jeg jo ogsaa mene — det er ganske i Konsekvens deraf —, at private heller ikke bør have Adgang til gennem Statens Ekspropriationsret at erhverve Jord til en Underpris som den, her er Tale om. Det, vi ønsker, er, at disse to Principper skal stilles lige — de nærmere Vilkaar for Jordens Overdragelse kan vi nok blive enige om, hvis der overhovedet er en Villighed til Forhandling i saa Henseende.

Naar den højtærede Landbrugsminister udtalte, at den private Udstykning, som jeg ogsaa tillod mig at henlede Opmærksomheden paa, var gaaet i Staa siden 1900, og at det ikke kunde nytte at tale om privat Udstykning, for der var ikke anden Udstykning end den, der finder Sted ved Hjælp af Statslaan enten paa den ene eller den anden Maade, saa er det egentlig det samme Forhold. For det er ganske givet, at naar Staten tilbyder særlig favorable Vilkaar — og det er jo billige Laan, Staten giver, det kommer man ikke bort fra, og der er ogsaa forbundet visse Tilskud med disse Laan —, saa søger Udstykningen den Vej, hvor disse gode Vilkaar tilbydes.

Saa var den højtærede Landbrugsminister inde paa at omtale mine Udtalelser om, at de bedste Landbrug fandtes mellem de smaa Brug, men at de daarligste ogsaa fandtes der, og den højtærede Landbrugsminister udtalte, at han var enig med mig i denne Betragtning. Men han gav en Forklaring, og den er jeg absolut ikke enig med ham i. Han sagde: Det er rigtigt, at de daarligste Brug findes blandt de smaa Brug, men det er kun de Brug, der er saa smaa, at Ejerne maa gaa paa Arbejde. Dette er aldeles ikke rigtigt. Selv om vi alene holder os til de Landbrug, der er saa store, at de kan afgive Grundlag for en selvstændig Landbrugsvirksomhed, skal det nok vise sig, som jeg har sagt, at baade de bedst drevne Brug, men ogsaa de daarligste findes blandt disse, og det af de Grunde,

jeg nævnte forrige Gang, jeg havde Ordet, og som jeg ikke skal gentage.

Overfor min Paavisning af Usikkerheden for Fæsterne fremsatte Ministeren den mærkelige Udtalelse, at hvis der var en saadan Usikkerhed, maatte Ansvarer derfor paahvile Venstre, og hvis Ansvarer skulde hvile paa nogen Person, maatte det jo egentlig være mig, der havde Ansvarer. Det er en ganske forbavsende Udtalelse. Selv om Lovforslagene i visse Henseender er en Gentagelse af, hvad der blev vedtaget i 1919, maa jeg for det første gøre opmærksom paa, at jeg var ikke med til Vedtagelsen i 1919, og for det andet, at Venstre kun gik med til et Forslag; som den radikale Regering med socialdemokratisk Støtte fremsatte, men begrænset til dette Forsøg, som Loven af 1919 er Udtryk for. Og at jeg skulde have Ansvarer for, hvad en socialdemokratisk Regering nu lægger paa Tingets Bord, det forekommer mig at være en højst ejendommelig Paastand.

Hvad jeg har tilladt mig her nu, da man ikke blot fremsætter Revisionsforslag; men hvor man vil give Forslagene en Betydning og et Omfang, som der aldeles ikke har været Tale om tidligere, hvor man vil gøre de i Lovforslagene nedlagte Principper til hele det Grundlag, som den fremtidige Jordlovgivning skal hvile paa — hvad jeg har tilladt mig her, er at rejse Kritik imod disse Forslags tekniske Udarbejdelse, jeg har kritiseret den Overfladiskhed og Mangel paa Klarhed, som udmærker Forslagene enkelte Bestemmelser, bl. a. ogsaa med Hensyn til den Retsikkerhed eller Mangel paa Retssikkerhed, som Fæstere af Jord i offentligt Eje bliver udsat for. Og det bemærkelsesværdige er jo, at hverken den højtærede Landbrugsminister eller andre Talere fra Regeringspartiernes Side i mindste Maade har prøvet paa at imødegaa, hvad jeg i denne Henseende har sagt. Den højtærede Minister siger kun, at hvis der er saadanne Mangler, ja, saa er han villig til at forhandle. Men jeg maa dog sige, at naar et Forslag bliver fremsat for Rigsdagen, og der viser sig at være store Mangler ved det, saa maa virkelig først og fremmest den Minister, der fremsætter Forslaget, tage Ansvarer for disse Mangler. Det er dog højst besynderligt, at den højtærede Minister siger, det er *min* Skyld, at der er Mangler i de Forslag, han fremsætter.

Den højtærede Landbrugsminister har igen prøvet paa at begrunde Forslagene ved en Henvisning til Arbejdsløsheden. Ja,